

7.12. 2025, 2. neděle adventní

Introit: Hle, dívka počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel (to je: S námi Bůh) – Iz 7,14
Píseň: 437 *Ó přijd', Immanueli*

Modlitba

Pane Bože,

vítej. Vítej, vítej, Immanueli, s tebou přichází spása, pokoj a radost. Tak jsme zpívali, tak jsme tě vítali písní. Věříme, že slyšíš, že jsi mezi námi.

Přišli jsme do kostela, Pane Bože, chceme se ztišit, zastavit, otevřít svá srdce, trochu odsunout své já a vnímat tvé vedení, hlas, tvé slovo. Prosíme o citlivost.

Chceme odložit zlo, které je v nás. Myslíme na to, co jsme dělali, říkali, mysleli zle, nelaskavě, sobecky... Prosíme, odpusť. Prosíme, pomoz nám napravit, co se napravit dá.

Prosíme, požehnej dnešní neděli i naše shromáždění. Amen.

Čtení: Gn 18,1-15 – Abrahamovi hosté (Sára se směje)

Píseň: 204 *Má duše Boha velebí*

Text: Lk 1,26-38

Kázání:

Když byla Alžběta v šestém měsíci... anděl Gabriel byl poslán od Boha... do galilejského města, které se jmenuje Nazaret... k panně zasnoubené Josefovi... jmenovala se Marie.

Pro Lukáše, autora evangelia, bylo důležité událost přesně zařadit: kdy, kdo, kde, co, s kým. Je to událost zcela zvláštní, ale pevně ukotvená v dějinách, v reálném světě, v životě.

I do našich dějin, naší každodennosti přichází Bůh. Osobně nebo skrze anděly. K lidem slavným, vzdělaným, mocným, ale i k malým, neznámým, odsunutým. I k nám, ke mně, i do naší každodennosti.

2. Iniciativa Boží

Celé je to Boží nápad, Boží iniciativa. Je to Bůh, kdo začíná s Marií rozhovor.

Někdy si uvědomíme, že něco „nebylo z naší hlavy“. Někdy pro to použijeme výraz „osvícení“. Ale i v tom běžném českém slovu „nápad“ je odkaz nahoru – nápad mi spadl shůry, z nebe.

Bůh nám vstupuje do života, konkrétně jednomu člověku v určité chvíli, na určitém místě.

Není divu, že to Marii vyleká. Marie je docela obyčejná, asi chudá, asi velmi mladá, v městečku pod nadvládou Římanů... navíc žena – takže celkově: osoba, která má naprosto minimální moc. Tuto lidsky zcela nedůležitou osobu si Bůh vybere a pošle za ní anděla.

3. I já jsem člověk Bohem milovaný.

Přijde anděl neboli posel. Jmenuje se Gabriel, to jméno znamená *Bůh je silný*.

Pozdraví Marii slovy: *Bud' zdráva, milostiplná*. Milostí zahrnutá. Milovaná.

Ne až teď jsi Bohem milovaná. Už od začátku.

I my jsme Bohem milovaní. Možná nám to teprve někdo řekne. Možná si to častěji můžeme sdělovat navzájem. A hlavně – uvědomovat si, že lidé kolem mě jsou Bohem milovaní.

„Neboj se, Marie“ řekne anděl. O Marii vícekrát čteme, že o něčem rozvažuje nebo že něco zachovává v srdci. I toto slovo jistě zachovávala v srdci a pravděpodobně je později i sama říkala svému dítěti: „neboj se, Ježíši“. Přemýšlím, jestli Marie s Ježíšem během jeho dětství a dospívání sdílela své zkušenosti, právě i ty duchovní. (Skoro bych řekla, že ne. Že je spíš zachovávala uzamčené ve svém srdci.)

Jak to máme my? Předáváme, sdělujeme dál své duchovní zkušenosti? Vyprávíme o tom, jak jsme byli andělsky uklidněni, dostali nápad z nebe, rozpoznali Boží vedení, za něco se modlili...? V

naší církvi není časté říkat veřejně nebo vůbec nahlas svá svědectví o víře, nepatří to k evangelické zbožnosti, ale v osobním hovoru nebo v rodině by to své místo mohlo mít – i u evangelíků.

4. Rozpomínání

Marie pochybuje. Diví se. Má v sobě zmatek, nejistotu, ale i zvědavost...

Jak se to může stát? Této otázce se dá rozumět i jako nejistotě: Jak to zvládnu?

Zachariáš, když se dověděl, že se jemu a Alžbětě přece jen na stará kolena narodí syn, vyjádřil pochybnost a až do narození Jana Křtitele oněměl. Možná aby měl čas o tom, co se stalo a co jeho dítě čeká, lépe porozumět.

K Marii je anděl něžnější, na pochybnost odpoví: Bude to dílo Ducha svatého, dílo Boží. Vždyť, podívej, Alžbětu znáš. Říkali o ní, že je neplodná, stará už je dlouho... a přece je teď těhotná. Přemýšlej, Marie... rozpomínej se.

Vzpomínání je důležité. Není špatně se dívat zpět. Ostatně, proto máme svátky: ať už ty náboženské (Vánoce například), církevní nebo světské, státní, ale i osobní – narozeniny, výročí svatby, křtu apod. jsou většinou připomínkou nějaké dřívější události, která je důležitá doteď. Smyslem slavení svátků a rituálů s tím spojených je nezapomenout a hledat význam dřívější/dávne události pro dnešek.

Rozpomeň, se Marie, co o Bohu víš, co jsi od něj dostala nebo zakusila. Je to důležité pro tvůj dnešek i pro to, co tě čeká.

5. Když odejde anděl, nastane čas víry.

Náš dnešní text končil stručnou větou: *Anděl pak od ní odešel*. Najednou vedle Marie už nestojí Gabriel, to ztělesnění Boha silného, Boží přítomnosti. Co bude dál? - Marii nadešel čas víry. Kdoví, jestli před zmrtvýchvstáním zažila ještě něco tak proměňujícího, jako bylo zvěstování. Lukášovo evangelium nám říká, že Maria o tom všem *rozvažovala ve svém srdci*. Možná to trvalo mnoho let, než se se jí věci vyjasnily.

Hluboké životní zážitky obvykle vyvolávají pocity důvěry a jistoty. Postupem času však můžeme začít pochybovat o tom, zda se tyto události skutečně staly. Už nikdy nemusíme mít tak hluboký zážitek.

Když vyšly deníky Matky Terezy, tak se lidé pozastavovali nad tím, že matka Tereza měla silný mystický zážitek na prahu dospělosti, vstoupila do řádu, byla velmi aktivní..., ale po zbytek života pociťovala Boží přítomnost jen slabě. Strávila zbytek života s velkými pochybnostmi. Dřívější zážitky uchovávala ve svém srdci, rozjímal nad nimi, ale ta původní jistota, osvětlení už nepřicházelo.

Marie žila dlouho, viděla svého syna vyrůstat.. a pak i trpět. Možná opakovaně rozjímal nad těmi začátky. Opravdu se to stalo? Byl to skutečně Bůh? Kdo vlastně je její syn Ježíš? Kdy dostala Marie definitivní odpověď? Na Velikonoční neděli? Nebo až později?

Na začátku bylo setkání s andělem, navštívení Boží. Pak nadešel čas víry, spolehnutí, důvěry. *Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím.* (Žd 11,1-2) Abraham se Sárou věřili a dočkali se syna, i když o mnoho později, než si představovali a plánovali. Když andělé navštívili Abrahama a seděli s ním u hostiny, zvěstovali mu, že už brzy se jim narodí syn. Sára ve stanu opodál to slyšela a smála se. Proto se taky její syn jmenuje Izák, Smíšek.

U Boha není nic nemožného, řekl Marii anděl.

U Boha není nic nemožného, to platí i dnes pro nás. Advent nám to připomíná. Pane Bože, chceme ti důvěřovat. Ve dnech, které jsou jasné, když se věci daří a dávají smysl, když je nám dobře... Jsme rádi, že se ti smíme s důvěrou svěřit i v době nejistoty. Prosíme, posílej nám své anděly nebo aspoň andělské nápady a inspiraci tvého ducha. Amen.

Píseň: 203 *Ave, Maria*

Ohlášky

(vítáme tady Marii Hájkovou – zrovna jsem dnes mluvili o Marii... její přání bylo zpívat píseň Jdu klanět se... tak ji rádi budeme zpívat dnes, když se blíží Vánoce)

Píseň: 477 *Jdu klanět se ti k jeslím sám (vánoční píseň na přání M. Hájkové)*

Přímluvná modlitba, Otče náš

Poslání:

Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.

² K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím.

³ Ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy, takže to, na co hledíme, nevzniklo z viditelného.

...

Požehnání: Bůh naděje, ať zahrne vaše srdce radostí a mysl pokojem, abyste z jeho moci nalézali svobodu a nadějná východiska.

Píseň: 454 *Noc ke konci se kloní*